

Scopul etern al lui Dumnezeu

20 februarie 2010

Gili Cârstea

1. Revolta din cer

Marea controversă dintre Hristos și Satana a început, continuă și se va încheia în jurul subiectului ei central: Scopul etern al lui Dumnezeu.

Formularea cea mai precisă este aceasta: „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască” (DA 161).

În acest enunț nepretențios se află știința științelor, formula elementară a vieții, ecuația primară a existenței în univers. Adevărat, el este prezentat aici într-un limbaj simplu, aproape naiv, ca să poată fi acceptat de generația în care a fost enunțat. Dar implicațiile lui sunt la fel de vaste ca universul însuși, tot atât de profunde ca și taina lui Dumnezeu ascunsă de generații, în care chiar îngerii doresc – sau au nevoie – să privească.

Da, au nevoie să privească deoarece rebeliunea împotriva guvernării lui Dumnezeu a început chiar în familia lor, rebeliune declanșată chiar de „serafimul luminos și sfânt” despre care se vorbește în declarația de mai sus referitoare la scopul etern al lui Dumnezeu.

Toate informațiile pe care le avem despre acea rebeliune converg către ideea că „serafimul luminos și sfânt” s-a ridicat – direct – împotriva Legii, și – indirect – împotriva Legiuitorului. Nemulțumit de poziția lui, aceea de heruvim acoperitor, care sigila desăvârșirea (Isaia 14:12), poftind la un loc pe muntele adunării dumnezeilor, el a început să insinueze că îngerii nu au nevoie de o lege care să îi guverneze, că înțelepciunea lor proprie este un ghid suficient (PP 37).

El „lucra să stârnească opoziție împotriva legii lui Dumnezeu (PP 38), pe colegii lui îi denunța ca fiind „sclavi înșelați” (PP 40), și declara că el „nu se va mai supune acestei invadări a drepturilor lui” (PP 40).

Despre ce lege este vorba aici? Evident, nu despre legea celor zece porunci, așa cum a fost ea redactată pentru omenirea căzută. Îngerii nu aveau nevoie să li se spună să nu ucidă, să nu fure sau să nu comită adulter. Legea pe care o contesta Lucifer era scopul etern al lui Dumnezeu, legământul cel veșnic, mecanismul primar aflat la temelia întregii creațiuni, fără de care nu poate exista viață. Legea era sistemul de operare divin, instalat în mintea fiecărei ființe create, conexiunea la izvorul vieții, „legea Duhului de viață” despre care vorbea și Pavel.

De ce „legea Duhului de viață?” Deoarece viața nu este posibilă, nicăieri în univers, decât conectată la natura divină, care este eternă. Ca ființele create să poată avea viață veșnică, ele trebuiau să se supună legii eterne a creațiunii, adică să fie părtașe de natura divină. Minte ființelor create era concepută astfel încât să găzduiască sistemul de operare divin, Duhul Sfânt, conexiunea la viață veșnică, la neprihănire, libertate, pace, prosperitate și fericire. Ei aveau astfel caracterul lui Dumnezeu instalat în inima lor, erau părtași de fire dumnezeiască, copiii ai lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu era o ofertă de nemurire constrângătoare, o condamnare la viață veșnică. Nimeni nu era creat cu obligativitatea de a iubi neapărat lumea aceea, guvernarea sau principiile ei. Dumnezeu nu a creat roboți. Când a decis să populeze universul cu ființe inteligente, Părintele nostru ceresc a ținut cont de posibilitatea ca cineva, cândva, să nu fie prea bucuros de faptul că a fost adus la existență, sau de lumea în care va trebui să trăiască veșnic. Este un risc enorm să crezi ființe libere și în același timp nemuritoare. Dacă acele ființe vor alege că nu le place să trăiască în acea lume, dar nici nu pot scăpa din ea, deoarece sunt nemuritoare?

Singura rezolvare a acestei situații a fost părtașia liber consimțită cu natura divină. Ființele vor fi create părtașe de natură divină, conectate la izvorul vieții, dar capabile să se deconecteze oricând de la acest izvor, dacă socotesc că nu doresc să trăiască, sau contestă inițiativa Creatorului de a le aduce la viață. Tot ce aveau de făcut era să ceară, în mod expres, despărțirea de natura divină rezidentă în ei, și instantaneu dispăreau pentru totdeauna, ca și când nu au existat niciodată. Fără dureri, chin, suferință sau degradare morală sau fizică. Era o revocare totală a actului creațiunii lor, o întoarcere la clipa dinainte de facerea lor. Este moartea a doua, din care nu există întoarcere.

Aceasta este legea pe care a contestat-o Lucifer. El, care locuia „în mijlocul pietrelor scânteietoare,” cunoștea scopul etern al lui Dumnezeu, și înțelegea rolul Duhului Sfânt locuind în ei. Știa bine că doar așa pot avea acces la viață veșnică, cu tot ce implică ea, și că deconectarea de la izvorul vieții înseamnă moarte veșnică, o consecință firească a acestei alegeri și nicidecum pedeapsa lui Dumnezeu pentru nesupunere.

Prezența naturii divine garanta libertatea și fericirea în neprihănire, dar nu era un jug al sclaviei, din care nu se poate scăpa. Era doar o ofertă de dragoste, liber consimțită, inteligent asumată, prețuită pe baza meritelor ei și nicidecum ca o cerință a autorității divine. Era un mărgăritar de mare preț, dar pe care aveai oricând libertatea să-l arunci la gunoi, dacă ți-neai neapărat. Dragostea nu se impune prin forță, și nici nu găsește plăcere într-o exprimare silită.

Lucifer și-a mințit prietenii. El spunea că acest mecanism al părtașiei de natură divină este un sistem de control, de supraveghere, de stopare a evoluției către divinitate a ființelor create. Legea, legământul cel veșnic, era numită de el „o invazie” a drepturilor lor, care îi făcea „sclavi” pe locuitorii universului. Miliarde de îngeri l-au crezut, alegând astfel să se despartă de natura divină, să înceteze de a mai fi un templu în care să locuiască Creatorul. Legea Duhului de viață s-a retras din mintea lor, iar consecința imediată trebuia să fie moartea a doua.

De ce nu au pierit în moartea a doua, așa cum era normal?

Răspunsul este clar exprimat de inspirație, și nu poate fi pus la îndoială: Dumnezeu a oferit universului bulversat de minciunile lui Satana posibilitatea să constate, pe baza faptelor

doveditoare și nu a declarațiilor oficiale, care este adevărul despre scopul Său etern, care este natura păcatului și dacă moartea a doua este o pedeapsă pentru neascultare sau o consecință naturală a alegerii libere exercitate de cetățenii universului. Locuitorii lumilor aveau acum nevoie de dovezi, spre a înțelege corect dacă părtășia cu natura divină este conexiunea la izvorul vieții sau un sistem de control și sclavie.

Păstrarea în viață a îngerilor deconectați de la izvorul vieții a fost posibilă cu un sacrificiu pe care acum nici măcar nu-l întrezărim. Teoretic se admite faptul că o astfel de călcare a legii, fără a suporta consecințele, era posibilă doar dacă legea se desființa, sau dacă Legiuitorul murea. Dar suntem departe de a înțelege implicațiile acestui adevăr fundamental.

Legea împotriva căreia s-a ridicat Lucifer a fost principiul elementar al creațiunii, în care viața este posibilă doar atunci când natura divină și natura creată sunt unite. Acesta este Scopul etern al lui Dumnezeu, Legământul cel veșnic, Nunta, Sanctuarul și întreaga pleiadă de ceremonii și sărbători legate de Templu.

Prin toate acestea, El intenționa să atragă atenția poporului Său asupra acestui subiect central al mării controversate, al cărui model și prototip a fost Omul Isus Hristos.

2. Despărțirea din Eden

Familia omenească, deși „de o nouă ordine în univers,” a fost creată și ea conform scopului etern al lui Dumnezeu: Temple pentru locuirea Duhului Sfânt. Prin Adam și Eva guvernarea divină intenționa să descopere întregului univers că soluția părtășiei dintre cele două naturi este singura cale către un univers stabil, pașnic, liber.

Atunci când a fost adusă la viață planeta Pământ, marea controversă era în plină desfășurare, iar cohortele de îngeri răzvrățiți se aflau în campanie electorală, vizitând lumile necăzute spre a le atrage în rebeliunea lor.

Contestarea legii eterne a creațiunii a produs o realitate sumbră în univers: Pe fiecare planetă locuită au apărut cei doi „pomi” aflați în conflict. Lumile necăzute aveau toată libertatea să-și aleagă drumul pe care doresc să meargă, iar Dumnezeu nu a îngădit sub nicio formă propaganda lui Satana sau accesul lui la mințile locuitorilor cerești.

Pomul vieții era o metaforă pentru loialitatea față de scopul etern al lui Dumnezeu, părtășia cu natura divină, legământul cel veșnic.

Pomul cunoștinței era o metaforă pentru varianta lui Lucifer, deconectarea de la izvorul vieții, alungarea naturii divine cu speranța evoluției către divinitate.

Raportul creațiunii a fost redactat într-un limbaj accesibil fiecărei generații, pruncilor și oamenilor mari, cărturarilor sau analfabeților. Savanții adevărați nu se poticnesc de metafore și pilde; ei știu că adevărata artă este să pui în cuvinte sau imagini extrem de simple adevăruri sau concepte foarte profunde sau complicate. Raportul lui Moise despre divorțul din Eden este, din acest punct de vedere, state of the art, iar decodarea lui capătă sens doar plasată în contextul mării controversate.

Universul era în război, iar mințile aflate în conflict erau mature, capabile să judece, să decidă și să acționeze. La acest nivel s-a dat bătălia și în Eden, iar cei ce nu înțeleg acest lucru se simt justificați să caricaturizeze raportul lui Moise, și nu văd în el decât o poveste de adormit copii. Cei care înțeleg gravitatea situației în care se află acum universul au o altă perspectivă despre tragedia din Eden, ale cărei consecințe le putem evalua foarte bine astăzi, când privim la lumea noastră prezentă.

Au înțeles Adam și Eva corect și distinct ce se întâmplă? Aveau ei discernământ, ca să se poată așeza pe umerii lor cumplita responsabilitate a unei decizii care a aruncat lumea în haos, mizerie și moarte?

Este imposibil de crezut că Dumnezeu a creat doi oameni maturi, dar cu minți de copii, care aveau nevoie de pomi, de săbii de foc și de șerpi, spre a păstra planeta departe de rebeliunea lui Satana. Dacă dezastrul oribil, mizeria și moartea au fost declanșate pe această planetă de doi copii prostuți care s-au jucat cu chibriturile, atunci Dumnezeu este cu totul responsabil pentru păcat.

Dar nu, nu așa s-a întâmplat. Adam și Eva erau oameni maturi mental, capabili să aprecieze realitățile controverselor, cu totul pregătiți pentru părtășia cu dragostea divină. Ei au fost informați despre situația de război în exact aceiași termeni în care au fost informați îngerii din cer și lumile necăzute. Pentru ei, propunerile lui Lucifer pentru o nouă ordine au venit în aceiași termeni prezentați tuturor în univers. Iar ei au ales rebeliunea în clară cunoștință de cauză.

Pomul vieții reprezintă „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” părtășia de natură divină, conexiunea la izvorul vieții, singura cale spre viață eternă.

Celălalt pom reprezintă noile propuneri ale lui Satana, că despărțirea de natura divină ar duce la libertate și un loc asigurat pe „muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.” El însemna deconectarea, despărțirea de natura divină, alungarea Șekinei din templul inimii, eliberarea lui de prezența divină.

Îngerii cu săbii de foc reprezintă imposibilitatea ca omul, prin el însuși, să unească din nou cele două naturi, odată ce această uniune a fost ruptă. A fost o imposibilitate, nu o rea-voință din partea lui Dumnezeu. Când cele două naturi se despart, calea înapoi spre pomul vieții este anihilată, distrusă, și doar o intervenție a puterii creatoare a lui Dumnezeu o poate redeschide.

Șarpele este Balaurul, Șarpele cel Vechi, împăratul Babilonului și al Tirului, liderul noii lumi în război cu Creatorul, marele manipulator lingvistic, care a înhămat omenirea spre țelul imposibil de a crea pomul vieții în laborator. Omenirea trudește inutil să inventeze o cale către pomul vieții, atâta timp cât continuă să se hrănească din fructul pomului cunoștinței. Viața și moartea nu au loc împreună în același templu.

Astfel, cei doi pomi sunt cele două oferte de guvernare a universului, o controversă în jurul scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

Familia din Eden s-a lăsat amăgită de minciunile diavolului. A ales deconectarea de la izvorul vieții, atrasă de mirajul unei existențe superioare. Dumnezeu le-a respectat hotărârea, iar Șekina S-a retras din templul ei. Slava care acoperea trupurile lor s-a stins, iar „legea păcatului și a morții” s-a instalat în mintea lor, în vidul lăsat de „legea Duhului de viață” (Rom 8:2).

Așa s-a produs în Eden divorțul dintre natura divină și cea umană. „Casa” cea sfântă și slăvită a rămas pustie, devenind laboratorul duhurilor necurate și urâte, un experiment monstruos și inutil de a pune stăpânire eternă pe locuințele lui Dumnezeu.

Scopul etern al lui Dumnezeu a fost refuzat de primii noștri părinți, iar omenirea, alăturându-se rebeliunii lui Satana, a fost transformată într-o „priveștiște” despre cum se poate ajunge ca Dumnezeu fără o conexiune la izvorul vieții. Până acum, nu s-a demonstrat decât cum se poate ajunge ca diavolul.

Dar bătălia continuă. Satana încă se luptă să demonstreze că se poate clădi o civilizație înfloritoare fără legea eternă a creațiunii, pe calea pomului cunoștinței. Dumnezeu așteaptă încă să încheie cu poporul Său legământul cel veșnic, să aducă din nou în templul inimii legea Duhului de viață.

De care parte a baricadei se găsește astăzi poporul Său?

3. Prototipul din Betleem

Divorțul din Eden a alterat radical intenția lui Dumnezeu de a face din noua familie umană „o priveștiște” pentru universul aflat în conflict. Alegând versiunea lui Satana despre realitate, Adam și Eva au refuzat să mai fie temple în care să locuiască Creatorul. Șekina S-a retras, haina de lumină care îi acoperea s-a stins, iar legea Duhului de viață care ordona viața lor a fost înlocuită de legea păcatului și a morții. Unde domnea neprihănirea a început să domnească păcatul, nelegiuirea, cu produsul lor final, moartea.

Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Adam și Eva să se alătore rebeliunii lui Satana. El a făcut tot ce se putea face, conform cu neprihănirea, în spiritul libertății totale de alegere, spre a-i ajuta să decidă corect. Iar ei și-au exercitat acest drept, în deplină cunoștință de cauză.

Alegerea lor de a se alătura revoltei lui Lucifer a fost eveniment major al marii controversă începute în cer. Intenția lui Dumnezeu de a descoperi scopurile Sale cu această familie „de o nouă ordine în univers” a fost blocată. Planul Său inițial a fost anulat, și a intrat în acțiune planul de urgență, pe care Dumnezeu nu l-a dorit, nu l-a stimulat și pe care ar fi vrut să-l evite cu orice preț. Undeva, cândva, în viitor, urma să se nască în familia omenească deconectată de la izvorul vieții un prototip, un model al genului de omenire pe care a dorit-o Dumnezeu.

Profeția era precisă, deși nu a fost luată în seamă: Ceea ce urma să zdrobească capul Șarpelui nu era puterea sau tăria lui Dumnezeu, ci Sămânța femeii acționând ca un miel pe care îl duci la tăiere. Violența devastatoare a Balaurului urma să fie confruntată cu dragostea dezinteresată a neprihănirii, așa fragilă și vulnerabilă cum este ea.

Moise a lăsat poporului său un testament de maximă importanță, cu privire la natura eliberatorului lor: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deut 18:15).

Interesant, nici măcar acest al doilea plan de urgență nu prevedea apariția lui Mesia așa cum o cunoaștem noi azi. Dumnezeu ar fi dorit să realizeze scopul Său etern cu poporul mult mai devreme și fără apariția Domnului Hristos. De aceea a pus în mijlocul lor cortul întâlnirii, care

era o pildă despre intenția lui Dumnezeu cu fiecare ființă creată, „de la serafimul luminos și sfânt până la om.” Când a venit pe munte, să Se prezinte poporului Său, Domnul dorea să le arate idealurile înalte pe care le pot atinge dacă vor fi dispuși să intre în legământul cel veșnic, adică să le fie scrisă legea – caracterul lui Dumnezeu – în minte și inimă.

Dar ei s-au dovedit nevrednici de un așa destin înalt. Frumusețea neprihănită era orbitoare și mortală, insuportabilă (Evr 12:20) pentru oamenii firești, și de aceea au cerut să nu le mai vorbească Dumnezeu. Șekina nu era acceptabilă decât închisă în bezna rece din cortul întâlnirii. Ei nu voiau să intre acolo.

Acum, când Moise le prezintă perspectiva viitoare, că va apărea în mijlocul lor un profet, el spune că aceasta a fost cerința poporului, nu voința lui Dumnezeu. Ascultați și uimiți-vă:

„Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeului tău la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.”

„Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu” (Deut 15:16-18).

Ce trist! Domnul venise să încheie cu ei legământul cel veșnic, să-i facă părtași de natură divină și astfel să obțină un popor prin care neamurile să cunoască soluția simplă a lui Dumnezeu pentru salvarea lor. Și ei ce fac? Cer să nu le mai vorbească Dumnezeu, ci un om.

Li s-a ascultat cererea. Și? Au fost dispuși să asculte de profetul ridicat „din mijlocul lor,” din sămânța lui David după trup? Nicidecum! L-au omorât, ca o reacție împotriva soluției divine a cărei întrupare era El. Doreau să fie doar „oameni,” oameni așa cum este omenirea, nu oameni părtași de natură divină, ființe de o nouă ordine pe această planetă.

Observați, în toată această tragedie expusă în capitolul 15 din Deuteronomul, formularea expresă, a lui Dumnezeu și a lui Moise: „Le voi ridica din mijlocul fraților lor;” „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi...”

De ce nu sunt folosite aceste pasaje, atunci când se dezbate natura umană a Domnului Hristos? De ce nu este acceptată formularea aceasta simplă și clară că Mesia a fost un membru obișnuit al poporului ales, ridicat din mijlocul fraților Lui, și pe care Dumnezeu L-a făcut Domn și Mântuitor tocmai prin consumarea legământului cel veșnic în El, act pe care ei l-au respins cu încăpățănare mii de ani?

Când discută locul și rolul Domnului Hristos, Pavel spune că El este al doilea Adam. Prin aceasta se pot înțelege multe, dar dacă privim declarația prin prisma viziunii lui Moise, atunci singura concluzie este aceea că în Hristos a fost reparat ceea ce se stricase prin Adam, adică scopul lui Dumnezeu în creațiune:

„Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său” (DA 161).

Această formulare, ecuația finală a doctrinei sanctuarului, expune în toată splendoarea ei calea excelentă de la păcat la neprihănire, refacerea omenirii după chipul lui Dumnezeu.

Planul cerului, stricat prin căderea lui Adam, refuzat la Sinai, se împlinește acum „prin întruparea Fiului lui Dumnezeu,” născut atunci când Dumnezeu S-a pogorât să locuiască în templul inimii unui fiu al omului, devenit astfel „Sămânța” femeii.

Astfel a fost zdrobit capul Șarpelui, a cărui teorie de bază era că omul, despărțit de natura divină, ajunge dumnezeu.

Apariția lui Hristos este o răsturnare spectaculoasă de situație, deoarece a produs un prototip al omenirii așa cum o crease Dumnezeu. În mijlocul unei civilizații controlate de legea păcatului și a morții a apărut un om liber de această lege, cineva care trăia condus de legea Duhului de viață.

Pentru Satana, aceasta era clopotul de moarte, cea mai serioasă amenințare cu care se confruntase vreodată. Hristos era dovada și garanția că legământul cel nou de care vorbește Ieremia este o realitate indiscutabilă, piatra care va spulbera împărăția diavolului construită pe infrastructura pomului cunoștinței binelui și răului. Omul Isus Hristos era pomul vieții plantat din nou, acum chiar în bastioanele nelegiurii, într-o lume care funcționa după regulile pomului cunoștinței. El a demonstrat că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180). Da, omenescul lumii în care venise El, așa cum era el atunci, și nu unul străin de tot chinul și vaiul adus de divorțul din Eden.

În acest fel solia 1888 trebuia să aducă „mai proeminent” în fața bisericii și lumii pe Hristos. Neprihănirea Sa trebuia văzută „în legătură cu legea,” acea lege a guvernării divine după care ființele create nu pot trăi decât unite cu natura divină a Creatorului.

Hristos a fost singurul exemplar al neamului omenesc în care s-a realizat legământul cel veșnic, în care natura umană și cea divină erau unite.

El este garanția că Nunta Mielului va avea loc fără nicio îndoială, că un grup de frați ai Săi vor fi făcuți asemenea Lui, așa cum El a fost făcut „asemenea fraților Săi.”

Este Prototipul care va deveni model de serie, atunci când poporul Său va înțelege, va aprecia și va dori să aibă „credința lui Isus.”

De aceea chemarea la Nuntă, care răsună tot mai clar în zilele noastre.

***